

Sygn. akt VI U 3030/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – st. sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2018 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: E. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 30 września 2016 r., znak: (...)

w sprawie: E. P.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu E. P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy od dnia 1 października 2016 r. na stałe,
- 2) stwierdza, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VIU 3030/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 września 2016 roku, organ rentowy odmówił ubezpieczonemu E. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem. Od tej decyzji ubezpieczony złożył odwołanie, powołując się na to, że jego stan zdrowia uzasadnia przyznanie prawa do renty w związku z wypadkiem. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, powołując się z kolei na to, że komisja lekarska 27 września 2016 roku uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem. Ubezpieczony, urodzony (...) (...) roku, wykonywał prace murarza. Sąd, żeby ocenić jego stan zdrowia, powołał dowód z opinii biegłych. Sąd powołał dowód z opinii pulmonologa i neurologa; początkowo pulmonolog nie uznał istnienia przesłanek do przyznania prawa do renty, natomiast neurolog stwierdził, że występuje u ubezpieczonego niezdolność do pracy na stałe, ocenił ją jako całkowitą, ale powołał się na pourazowy zespół psycho - organiczny z zaburzeniami nastroju i objawami zespołu otępiennego po przebytych ciężkim urazie czaszkowo - mózgowym i stwierdził, że istnieje nadal ta niezdolność do pracy. Na skutek zastrzeżeń organu rentowego, Sąd powołał w sprawie dowód z opinii drugiego zespołu biegłych, pulmonologa, psychiatry i psychologa, którzy mieli ocenić stan zdrowia ubezpieczonego. I ci biegli w swojej opinii z 1

grudnia 2017 roku stwierdzili w rozpoznaniu, że występują u ubezpieczonego zaburzenia nastroju, osobowości, funkcji poznawczych na podłożu organicznym i na podstawie zarówno analizy dokumentacji medycznej, jak i analizy stanu zdrowia ubezpieczonego, bo biegli przeprowadzili też badanie ubezpieczonego, biegli stwierdzili, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy trwale w związku z wypadkiem, który miał miejsce (...) roku. Biegli stwierdzili, że przebieg zaburzeń ma charakter przewlekły, a w czasie uległo zmianie nasilenie poszczególnych objawów; biorąc pod uwagę obraz kliniczny zaburzeń u badanego, nasilenie i częstość objawów, dotychczasowy przebieg choroby, biegli stwierdzili, że mimo leczenia ten stan zdrowia nie uległ poprawie i dalej istnieją przesłanki do przyznania prawa do renty i że nie ma możliwości poprawy tego stanu zdrowia, w związku z tym biegli orzekli, że to jest stan trwały i dlatego uznali częściową niezdolność do pracy na stałe. Z wnioskami tej drugiej opinii biegłych zgodził się organ rentowy, w efekcie składając wniosek o zmianę decyzji i przyznanie prawa do renty na okres po zaprzestaniu wypłacania tej renty, na stałe. Ponieważ Sąd uznał i biegły i ubezpieczony również z wnioskami tej opinii biegłych się zgodził, Sąd uznał, że nie ma podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Podstawą prawną przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem są przepisy Ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z 30 października 2002 roku w związku z przepisami Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a w szczególności artykuł 57 tej Ustawy oraz artykułu 12 i 13 Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z przepisami Ustawy, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła jakąkolwiek zdolność do wykonywania pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Skoro z wnioskami drugiego zespołu biegłych zgodził się zarówno ubezpieczony, jak i organ rentowy, Sąd podzielił opinie biegłych uznając, że są oni specjalistami z tych dziedzin medycyny, co do których występują schorzenia u ubezpieczonego i dlatego na podstawie artykułu 477 ze znaczką 14 paragraf 2 Kodeksu postępowania cywilnego zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze z pracy na stałe, oczywiście przyznał to od 1 października 2016 roku; w tym zakresie jest tutaj niedokładność w punkcie 1 wyroku, zostanie ona sprostowana osobnym postanowieniem, bo oczywistym jest, że skoro miał Pan rentę do 30 września, to Sąd Panu przyznał od 1 października, a tak, jak powiedziałam, Sąd to sprostuje. Z uwagi na to, że organ dysponował tymi samymi dokumentami, jakimi dysponowali biegli, Sąd w punkcie 2 wyroku stwierdził odpowiedzialność organu rentowego, na podstawie artykułu 118 ustęp 1a Ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co oznacza, że jak ten wyrok się uprawomocni, to organ rentowy otrzyma od nas akta rentowe, wyda nową decyzję wykonaniu tego wyroku już po sprostowaniu i spłaci Panu tą należność wraz z odsetkami.